

Stop de Navo expansie: Een Pacifistisch Manifest

Geachte politici en beleidsmakers in media en wetenschap,
Hierbij zou ik graag wat kritische vragen stellen bij het perspectief dat U kiest in de Oekraïne crisis. Maakt U zich geen zorgen. Ik veroordeel de Russische inval in de soevereine republiek Oekraïne

Maar waarom was het nodig om de NAVO sinds 1989 uit te breiden en 1000 km Oostwaarts op te laten rukken?

Waarom was het nodig om 15 landen te verleiden tot lidmaatschap, terwijl Rusland als NAVO lid werd geweigerd en tot vijand gemaakt?

Waarom was het nodig om de veiligheid van Europa en Rusland in de waagschaal te stellen door dreigende NAVO oefeningen te organiseren aan de Russische grenzen? Is de NAVO de oplossing of een belangrijk deel van het probleem?

De Russische inval in de Oekraïne is een tragedie met een geschiedenis. Waarom bombardeert en beschiet dat land sinds 2014 haar eigen burgers in de volksrepublieken Donetsk en Loegansk?

Waarom kijkt Europa en de NAVO een andere kant op bij een tragedie met 15.000 doden en veel Russische burgerslachtoffers. Inderdaad Rusland noemt dit 'genocide' en voert dit aan als legitimatie om binnen te vallen. Genocide is een woord dat tegenwoordig makkelijk gebruikt wordt, maar waarom miskennen wij het fundamentele democratische zelfbeschikkingsrecht van deze republieken om hun eigen toekomst te bepalen?

Ik veroordeel de Russische inval in de Oekraïne en acht het ook een schending van internationaal recht. Zoals ik consequent alle militaire invasies heb veroordeeld. Die in Afghanistan, die in Irak, die in Syrië, in Libië of in Mali. Nee deze westerse interventies waren niet principieel anders dan die in Oekraïne. Het Westen staat er alleen anders in en keek weg van de vernietiging. Het westen legitimeerde de schendingen van internationaal recht. De pot verwijt de ketel dat hij zwart ziet. Wij meten steeds weer met twee maten.

Was het niet onze Europese traditie om vrijzinnig en kritisch te vragen. Empatisch te luisteren naar de motieven van onze vijanden. Lees de verklaringen van uw tegenstanders en probeer hen te begrijpen. Het

echte debat komt voort uit argumentatief kritisch denken. In de actuele cancelcultuur is nog een andere eigenschap noodzakelijk. De moed om dissident te durven denken en spreken. De moed om de dominante denkpatronen die ons in tunnelvisie brengen te openen. Het democratisch debat wordt bedreigt. Het dreigt in crisis ten onder te gaan onder een wegkijkende en censurerende politiek correcte retorica. Het actuele debat is noodzakelijker dan het ooit sinds de oorlog is geweest. Want onder de vaandel van vrijheid, democratie en rechtsstaat werden de afgelopen 2 jaar de grondrechten gesmoord en nu dreigt Europa opnieuw te kiezen voor het narratief van een escalerende oorlog.

Rusland en 2 Wereldoorlogen

Laten we in deze Oekraïne-crisis de diepe schaduwen uit ons Europees verleden goed herinneren. Laten we ons herinneren hoe een moordaanslag in Sarajevo in 1914 leidde tot een escalerende oorlog tussen Oostenrijk-Hongarije en Servië, die via hun allianties met Rusland en Duitsland tot een desastreuze loopgravenoorlog aan het Oostfront werd. Een alliantie die via de Russische verbintenis met Frankrijk en later Engeland tot een alles vernietigende oorlog aan het Westfront werd. Ofwel het startsein vormde voor de Grote 1^e Wereldoorlog. Allianties zijn een horror. De ene natie trekt de andere de oorlog in. De verloren oorlog tegen de Midden-Europeanen aan het Oostfront leidde tot het einde van het Russische keizerrijk en de komst van de Sovjet-Unie, die 70 jaar zou bestaan. Ruim 20 jaar later veroorzaakten de trauma's van de 1^e Wereldoorlog de 2^e Wereldoorlog. Weer rukten diverse Centraal Europese volkeren onder leiding van de Duitse Natie op tot in het hartland van de Sovjet Unie. De verschrikkingen van Stalingrad en de vernietiging aan de fronten. De Sovjet Unie won de slag op het Oostfront, maar het offer met 20 miljoen slachtoffers was enorm. Pijnlijk was dat veel Oekraïners passief en actief hadden gekozen voor de kant van het nationaalsocialisme. Het tekent het historisch-moreel bewustzijn van veel Russen en Oekraïners nu. Herinner U het beleg van Leningrad in 1941 en 1942 ? De stad leefde nog lang met het litteken van de 1 miljoen burgers die stierven door het Duits-Europese beleg. En in 1952 werd in die stad een jongetje geboren wiens ouders, familie en omgeving

dat litteken droegen. En het jongetje werd 55 jaar na WO2 president en moest aanzien dat vijandige Europeanen in 1997 wederom met NATO oefeningen voor de poorten van zijn geboortestad St. Petersburg stonden.

Wij presenteren de NATO als een kring van goedwillende bevriende naties, maar miskennen dat we dreigen met de machtigste vernietigingsmachine uit de wereldgeschiedenis die langzaam Oostwaarts expandeert. De afstand van de Ests-Russische grens naar de oude hoofdstad van Rusland is 123 km. Een afstand die korter is dan van de Duits-Nederlandse grens naar Amsterdam. Willen we ons de geschiedenis niet meer herinneren of alleen de geschiedenis zoals wij hem voor onszelf geschreven hebben?

Koude oorlog

Want wij beantwoordden destijds de overwinning van Rusland en de andere Sovjetvolkeren op het fascisme niet met dank, maar met wantrouwen. De Sovjet-Unie had de geallieerden de overwinning op het fascisme gebracht, maar de vrede was nog niet getekend of de Atlantische gemeenschap van West-Europeanen en Amerikanen met haar machtige hegemoniale en koloniale traditie keerden zich tegen hen. Vrede met landen die zichzelf socialistisch vonden was voor ons schijnbaar geen optie. Waarom eigenlijk niet? De NATO werd in 1949 opgericht. De Oost-Europese landen antwoordden met het Warschaupact in 1955. Het rijke westen zette een wapenwedloop in werking en dwong het arme door de oorlog zwaar getroffen Oost-Europa mee te gaan in die wapenwedloop. Dwars door Europa kwam een IJzeren gordijn en er was aan beide zijden diep wantrouwen.

Gorbatsjov en het einde van de koude oorlog

En toen kwam Gorbatsjov, een idealistische socialist die Sovjetleider was geworden. Schijnbaar hadden velen in de communistische partij en de Sovjet-Unie toch ook een heel ander gezicht dan onze media ons altijd hadden verteld. Zijn ontwapende glimlach en positieve mensbeeld deed zelfs de hardliners van beide zijden smelten en maakte ze tot duiven. Althans zo leek het. Het einde van de Koude Oorlog in 1989

kwam en perestrojka kondigde een nieuw hoopvol tijdperk aan. Een tijdperk waarin de Atlantische gemeenschap beloofde "geen inch" Oostwaarts te zullen opschuiven. Dat was toch duidelijk gezegd. 25 jaar later stelde de Nobelprijswinnaar voor de Vrede Gorbatsjov in Berlijn dat hij bedrogen was. Want onze beloften bleken dun ijs. Het Warschaupact werd ontbonden, maar de NATO bleef bestaan. Waarom eigenlijk vroegen velen zich af? Symbolisch was misschien de cartoon die Gorbatsjov aan president Bush sr. voor de camera's aanbood. Twee boksers in de ring, waarvan de scheidsrechter twee armen omhoog stak. Bush lachte als een boer met kiespijn. Want voor de Atlantische haviken en hun apparaten was het geen gelijkspel, maar hun overwinning en daarmee hun recht de toekomst te dicteren. En dat is wat er gebeurde.

NAVO Expansie. De machtigste vernietigingsmachine uit de wereldgeschiedenis had een vriendelijke PR strategie: "Open deur beleid". De NAVO rukte Oostwaarts op. In 1999 lijfde ze Tsjechië, Polen en Hongarije in. In 2004 volgden Estland, Letland, Litouwen, Slowakije, Slovenië, Roemenië en Bulgarije. In 2009 werd Frankrijk weer volledig lid alsmede Kroatië en Albanië. In 2017 Montenegro en in 2020 Noord-Macedonië. Alle landen van Europa mochten lid worden van deze vriendenclub. Echt iedereen? Nou nee. De grootste Europese jongen, die woonde aan de Oostkant van het speelplein mocht niet meespelen, hij moest tot vijand worden, want anders had de NAVO geen bestaansrecht meer. Toen president Jeltsin eens informeerde of hij ook lid kon worden werd dat vriendelijk afgehouden. En Poetin heeft onlangs nog eens uitgelegd dat hij in 2000 met Clinton had gesproken over toetreding tot de NATO en uitbreiding tot Vladivostok. Hij werd vriendelijk afgewimpeld. Rusland werd gemaakt tot de nieuwe potentiële vijand en daarna begon de expansie Oostwaarts. In een 30 jarige lange termijnoperatie rukten de westerse vrienden en partners van Rusland steeds verder op naar hun grenzen. NAVO oefeningen begonnen met een steeds grotere en dreigende intensiteit. Ze bedreigden en namen Rusland in de tang.

In 2008 lobbyden de Amerikaanse Haviken voor de toetreding van Oekraïne en Georgië. Het leidde tot grote spanningen in die gebieden en in 2014 escaleerde dat in de Oekraïne.

Maidan. Europa en de VS waren begonnen met hun verleidingsspel. Het arme en corrupte Oekraïne werd verleid om lid te worden van de rijke EU via het EU associatieverdrag. De gekozen Oekraïense president Janoekovitsj balanceerde neutraal tussen de verleidingen van de EU en de belangen van de grote Slavische broer Rusland. Hij wees het EU aanbod af. Tot woede van de jonge west-Oekraïners die naar het rijke Europa wilden of minimaal dachten dat Europa hen welvarender zou maken. Zij begonnen de revolte op het Maidanplein. De VS ambassade betaalde hun kosten tot 1 miljoen per dag om hun protest door te zetten en de Europese leiders verschenen op het Maidanplein met gouden beloften over welvaart, vrijheid en democratie.

Het resultaat was een gewelddadige opstand. Een coup d'état tegen de gekozen president Janoekovitsj, die moest vluchten. Westerse politiek en media brachten de staatsgreep als bevrijding. Maar het was het begin van de huidige oorlog. Russische gebieden in het Oosten splitsten zich in reactie op de machtsovername af. Oekraïne viel feitelijk uit elkaar. De autonome republiek de Krim met haar ruime Russische meerderheid organiseerde een referendum en vroeg op basis van de uitkomst aansluiting bij Rusland en dat werd officieel geaccepteerd. Hoewel in grote meerderheid gewenst suggereerden westerse media valselijk een vijandige annexatie van de Krim. De volksrepublieken organiseerden en wonnen eveneens referenda en vroegen aansluiting. De Russische regering durfde het niet aan. Zij hoopte nog steeds op een vergelijk met het machtige westen. 8 jaar lang bedreigde en bombardeerde het Oekraïense leger Donetsk en Loegansk. Het westen legitimeerde dat en keek een andere kant uit. De Minsk akkoorden waarin de status van Donetsk en Loegansk zouden worden geregeld werden door de Oekraïense regering niet uitgevoerd. Hun oorlog en bombardementen gingen door.

In 2014 vloog de MH17 door de oorlogszone en werd vermoedelijk door een afschuwelijk misverstand neergeschoten. Op dat moment hadden de

separatisten reeds 16 Oekraïense militaire vliegtuigen en Bommenwerpers neergehaald. Waarom hadden de Oekraïners het luchtruim niet gesloten? Nederland spande samen met de Oekraïners, deed of er geen oorlog was en exploiteerde het leed van de nabestaanden in een nieuw koude oorlogsoffensief tegen Rusland.

Zelfbeschikking Donetsk en Loegansk. Het probleem gaat over zelfbeschikking. Heeft een deelrepubliek, autonoom gebied of provincie het recht op zelfbeschikking? Rusland, maar ook Oekraïne, de Verenigde Staten en Spanje zijn voorbeelden van landen die afscheidingen niet accepteerden en daar burgeroorlogen over uitvochten. De Nederlandse natie is in 1581 geboren uit een afscheidingsoorlog van 7 provincies. Alleen daarom al zou Nederland moeten pleiten voor zelfbeschikking waarin autonome gebieden hun eigen toekomst middels referendum moeten kunnen bepalen. Zelfbeschikking op basis van referendum gunde het Westen aan Slovenië, Bosnië en Kosovo. Waarom geldt dat dan niet voor de onafhankelijkheidsambitie van Catalonië of Baskenland? En vanzelfsprekend ook voor Donetsk, Loegansk en de Krim of de formeel nu Georgisch-Russische gebieden Abchazië en Zuid-Ossetië. De inwoners van die gebieden horen op basis van referendum zelf te beslissen of ze onafhankelijk willen worden of zich aansluiten bij Oekraïne, Georgië of Rusland. Men kan nog stellen dat referenda onder auspiciën van de VN moeten worden uitgevoerd, maar er zijn overal referenda geweest en de inwoners van die gebieden willen nu eenmaal in grote meerderheid bij Rusland. Het is treurig en pijnlijk om te zien hoe het Westen haar eigen principes alleen toepast als het haar geopolitiek goed uitkomt en manipuleert en miskent als het haar geopolitiek niet goed uitkomt.

Het Europees parlement ontvangt Zelenski met staande ovatie. De president van een land dat fors corrupter en armer is dan Rusland. Een land in handen van oligarchen, waar de staatsinstituties minder democratisch en staatsrechtelijk werken dan in Rusland. Een land dat de Amerikanen militair binnenhaalt om haar Russische verwanten te

bedreigen. Europa zend geen hulp en begrip naar het conflict. Europa zend wapens. De Duitsers zijn de schaamte van hun geschiedenis voorbij en bewapenen zich opnieuw. Pacifisten in die regering vallen om en worden tot oorlogspropagandisten. Europa escaleert. We kunnen lachen om de domme tunnelvisies van de Oost-Europa deskundigen als de situatie niet zo tragisch zou zijn. Oekraïne heeft de mannen tussen 18 en 60 jaar verboden het land te verlaten. Gewone burgers moeten gaan vechten tegen een getraind professioneel militair apparaat. Ze moeten zinloos hun leven geven voor het Oekraïens nationalisme Oekraïne bewapend haar bevolking met wapens uit Europa. Een desastreuze ondergangstrategie, die de oorlog escaleert en verlengt. Het Westen treft Rusland hard met een embargo en laat voor haar escalaties alle Europese burgers de gasrekening betalen. Poetin speelt vervolgens Russische roulette. Het nucleair afschrikkingspotentieel wordt in stelling gebracht. De schaduwzijden uit de Europese geschiedenis keren terug. Alle fouten uit onze gewelddadige Europese geschiedenis en expansiedrift worden opnieuw gemaakt en de schuld wordt altijd weer bij de ander gelegd. In hun blinde ijver Europa veilig te maken hebben hebben de politieke elites Europa teruggebracht in de onveiligheid van de koude oorlog. Het werkt als een Griekse tragedie. Men voltrekt het noodlot door het te ontvluchten. Zelfkritische verlichting en de uitgestoken hand aannemen is de enige uitweg uit deze neerwaartse spiraal.

Vredesbeweging. Het is tijd voor een Europese vredesbeweging met een onafhankelijke en kritisch-historische blik. Een onafhankelijke vredesbeweging die niet alleen de Russische inval veroordeelt, maar die ook doorziet dat de Oekraïense politieke leiding het slachtofferschap claimt, maar tevens een gewelddadig en agressief gezicht heeft. Ze speelt al 30 jaar haar eigen verwanten in cultuur, taal, godsdienst en geschiedenis uit tegenover het machtige expanderende Europa en het Atlantisch bondgenootschap.

Een onafhankelijke vredesbeweging die doorziet dat Oekraïne 8 jaar lang haar eigen landgenoten heeft gebombardeerd. Een onafhankelijke vredesbeweging die het bedreigende oprukken van de NATO scherp veroordeelt.

Een onafhankelijke vredesbeweging die doorziet dat het de NATO en de EU zijn die deze broedertwist tussen Rusland en Oekraïne hebben opgestookt en geëscaleerd. Misschien niet door iedereen kwaad bedoeld, maar dat is wel het tragische resultaat.

En tenslotte een beroep op de media. U bepaald nog steeds het publieke debat. U bepaalt grotendeels wat publiek gezegd mag worden en wat niet. U selecteert en kleurt de werkelijkheid. U kiest de feiten en de gasten. Het alarmerende is dat U een nieuwe consensus scheidt. Een nieuwe consensus waarin repressie, censuurdreiging, koude oorlog en zelfs geweld steeds meer worden gelegitimeerd. Durf uw eigen vooroordelen te ondervragen. Accepteer de grote verschillen, die er in de Nederlandse bevolking zijn. Heb de moed de kritiek het woord te geven. Laat overheids machten in de spiegel kijken. Uw keuzes zijn bepalend voor onze toekomst.